

Sygn. akt III KRS 7/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)
SSN Krzysztof Staryk
SSA Bohdan Bieniek (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. M.
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 7 listopada 2014 r. w
sprawie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 marca 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z dnia 7 listopada 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714) i art. 73 w związku z art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) przeniosła w stan spoczynku, A. M. sędzię Sądu Rejonowego w M., z dniem podjęcia uchwały.

W uzasadnieniu stanowiska Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że sędzia od dnia 22 sierpnia 2013 r. przebywa na zwolnieniu lekarskim. W tej sytuacji Kolegium Sądu Okręgowego w G. postanowiło wystąpić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w celu zbadania zdolności do dalszego pełnienia obowiązków sędziego Sądu Rejonowego w M.. Pani sędzia A. M. dwukrotnie nie stawiała się na terminy badań. Kolegium Sądu Okręgowego w G. podjęło uchwałę o wystąpieniu do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o przeniesienie sędzi Sądu Rejonowego w M. A. M. w stan spoczynku.

W dniu 10 czerwca 2014 r. Zespół członków Rady zarekomendował jednogłośnie zażądanie osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania Pani sędzi A. M. na posiedzenie Rady w dniu 10 lipca 2014 r. Pani sędzia A. M. nie stawiała się na posiedzenie i zwróciła się o wyznaczenie nowego terminu spotkania. Wniosek uczestniczki postępowania został uwzględniony, a nowy termin wyznaczony na dzień 29 lipca 2014 r. Zespół członków Rady po rozmowie z Panią sędzią A. M. zwrócił się do Krajowej Rady Sądownictwa o uwzględnienie wniosku Kolegium Sądu Okręgowego w G. i przeniesienie pani sędzi A. M. w stan spoczynku. Krajowa Rada Sądownictwa nie podzieliła ustaleń Zespołu członków Rady i postanowiła Uchwałą Nr [...]. odroczyć rozpoznanie wniosku i skierować Panią A. M. na badanie przez biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i psychologii celem uzyskania wiadomości o możliwości dalszego sprawowania obowiązków sędziowskich. Na wyznaczone w tym celu badanie Pani A. M. nie stawiała się i odmówiła stawiennictwa na jakiegokolwiek badanie przez biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii.

Pismem z dnia 30 września 2014 r. Prezes Sądu Okręgowego w G. poinformował, że Kolegium tego Sądu na posiedzeniu w dniu 29 września 2014 r. podjęło uchwałę o wystąpieniu z wnioskiem do Krajowej Rady Sądownictwa o przeniesienie sędzi A. M. w stan spoczynku, albowiem od dnia 22 sierpnia 2013 r. nieustannie przebywa na zwolnieniu lekarskim i nie pełni służby sędziowskiej przez okres jednego roku.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, w tym zebrana w sprawie dokumentacja medyczna, opinia

psychiatryczno-psychologiczna z dnia 7 września 2014 r. czynią zasadnym wniosek Kolegium Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 września 2014 r.

Odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 listopada 2014 r. wniosła sędzia A. M., zaskarżając w całości uchwałę Nr [...] i zarzucając:

- sprzeczność uchwały z prawem, w szczególności naruszenie przy wydawaniu uchwały prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 38 ust 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Mając na uwadze podniesiony zarzut, odwołująca wniosła o uchylenie uchwały o przeniesieniu w stan spoczynku.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, że faktycznie nie pełniła służby przez okres jednego roku, lecz było to spowodowane chorobą. Ponadto powołany w uchwale przepis przewiduje możliwość przeniesienia sędziego w stan spoczynku, a nie obowiązek. W konsekwencji Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła wniosek Kolegium Sądu Okręgowego w G. bez zweryfikowania rodzaju choroby decydującej o przeniesieniu w stan spoczynku. Dodatkowo odwołująca nadmieniała, że odmowa poddaniu się badaniom psychiatrycznym i psychologicznym, w toku postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, wynikała z braku znajomości wyroków Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r., III KRS 6/06 i z dnia 10 maja 2006 r., III KRS 3/06. Tym niemniej, za niezgodne z treścią art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, należy uznać wydanie rozstrzygnięcia z pominięciem wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. W tym stanie rzeczy odwołanie jest zasadne.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości.

W dniu 18 stycznia 2015 r. odwołująca złożyła pismo procesowe zatytułowane odwołanie – uzupełnienie, w którym zarzuciła Uchwale nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 listopada 2014 r. naruszenie:

- prawa procesowego poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii, celem ustalenia choroby skutkującej przeniesieniem w stan spoczynku, a jednocześnie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii z

pominięciem badania podmiotowego, skutkujące naruszeniem art. 5, 31, 37, 41 i 178 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- art. 22 § 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych polegające na wezwaniu na badania lekarskie przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, czyli nieuprawniony organ;

- art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa przez zaniechanie poinformowania o terminie posiedzenia w dniu 10 lipca 2014 r.;

- art. 5 k.p.k. przez dopuszczenie dowodów w zakresie nieprawomocnego postępowania dyscyplinarnego przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w G.;

- art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa przez doręczenie uchwały z nieprawidłowym pouczeniem o terminie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego, wskazując na termin dwutygodniowy od doręczenia uchwały, zamiast prawidłowego miesięcznego terminu na złożenie odwołania.

Dodatkowo podniesione zarzuty – w ocenie odwołującej – przemawiają za koniecznością uchylenia zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne. Obecnie nie ulega wątpliwości, że od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie o przeniesienie sędziego w stan spoczynku przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego, także pod rządem ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 24 stycznia 2012 r., III KRS 28/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 300). Pozostaje jeszcze do wyjaśnienia, w jakim terminie uprawniony może wnieść przedmiotowe odwołanie. W sprawie zauważalne są dwa stanowiska. Pierwsze, wynika z treści pouczenia udzielonego odwołującej i opiera się na art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2011 r. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej jako ustawa o KRS). Zgodnie z powołanym przepisem odwołanie wnosi się za pośrednictwem Przewodniczącego, w terminie

dwutygodniowym od doręczenia uchwały z uzasadnieniem. Takie też pouczenie zostało udzielone odwołującej. Tymczasem zgodnie z treścią art. 73 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 133, dalej jako ustawa o.u.s.p) odwołanie, w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku, wnosi się za pośrednictwem Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie miesiąca od doręczenia skarżącemu decyzji. Odwołanie przysługuje sędziemu i prezesowi właściwego sądu, a w sprawach, w których wniosek został złożony przez kolegium sądu albo przez Ministra Sprawiedliwości - także temu kolegium albo Ministrowi Sprawiedliwości.

Zasygnalizowana rozbieżność jest jednak pozorna, zwłaszcza gdy uwzględnimy fakt, że status sędziego jest uregulowany przez przepisy Konstytucji RP. W myśl art. 180 ust. 1 ustawy zasadniczej sędziowie są nieusuwalni. Jednocześnie sędzia może być przeniesiony w stan spoczynku na skutek uniemożliwiających mu sprawowanie jego urzędu choroby lub utraty sił. Tryb postępowania oraz sposób odwołania się do sądu określa ustawa (ust. 3). Chodzi tu o ustawę o.u.s.p., która dookreśla postanowienia Konstytucji RP w zakresie przeniesienia sędziego w stan spoczynku, jak też stanowi o ograniczeniu kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w przypadku przenoszenia sędziego w stan spoczynku, albowiem decyzja może zostać wydana jedynie na wniosek podmiotów wskazanych w treści art. 73 § 1 ustawy o.u.s.p. Zatem w przywołanej ustawie zawiera się kompleksowa regulacja dotycząca statusu sędziego, co uzasadnia, że w treści art. 73 § 3 ustawy o.u.s.p. poszukiwać należy cenzury czasowej dla oceny, czy odwołanie zostało wniesione w terminie. Ma to znaczenie w sprawie o tyle, że weryfikacji wymagają także zarzuty podniesione przez odwołującą w piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2015 r. (odwołanie – uzupełnienie). Zgłoszenie, w terminie otwartym do wniesienia odwołania, dodatkowych zarzutów obliguje do ich rozpoznania, lecz samo w sobie nie stanowi podstawy do uchylenia zaskarżonej uchwały, skoro umożliwia zainteresowanemu przedstawienie własnego stanowiska.

Klaryfikacja podniesionych zarzutów wymaga uwzględnienia, że z art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS wynika ogólna kompetencja Rady do rozpatrywania wniosków o przeniesienie sędziego w stan spoczynku. W indywidualnej sprawie Rada podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy. Jednocześnie

Sąd Najwyższy nie zastępuje Rady w jej ustawowo wyznaczonych zadaniach. W konsekwencji kognicję Sądu Najwyższego wyznacza treść art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, zgodnie z którą uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Skoro przepis nie wyróżnia, o jakie przepisy chodzi, to znaczy że dopuszcza możliwość wniesienia odwołania ze wskazaniem naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W razie uruchomienia takiego trybu postępowania toczy się ono według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 ustawy o KRS). Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. Ponadto Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Już chociażby z tego powodu *a limine* za wadliwy należy uznać zarzut naruszenia art. 5 k.p.k. podniesiony w odwołaniu.

Niewątpliwie granice zaskarżenia wyznacza treść Uchwały Nr [...] z dnia 7 listopada 2014 r., mocą której odwołująca na podstawie art. 71 § 1 ustawy o.u.s.p. została przeniesiona w stan spoczynku. Zgodnie z przytoczonym przepisem sędzia może być przeniesiony w stan spoczynku, na wniosek kolegium właściwego sądu, jeżeli z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia nie pełnił służby przez okres roku. Do okresu tego wlicza się okresy poprzedniej przerwy w pełnieniu służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli okres czynnej służby nie przekroczył 30 dni. W sprawie bezsporne jest, że odwołująca ponad wskazane limity czasu nie wykonywała obowiązków służbowych. W odwołaniu przyznaje ten argument, a tym samym nie zachodzi konieczność bliższej analizy tego zagadnienia. Wspomnieć jedynie można, że wszczęcie stosownej procedury nie jest uzależnione od uprzedniego poinformowania sędziego o zbliżającym się terminie, kończącym okres 12 miesięcznej niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2008 r., III PO 5/08, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 329).

Ma rację Pani sędzia, że przepis przewiduje fakultatywną możliwość podjęcia takiej decyzji. Rudymentalnego znaczenia nabiera paradygmat postępowania, czyli jakie kryteria oceny powinny być brane pod uwagę. Zasadne wydaje się określenie tego mechanizmu jako wektora zależności między interesem wymiaru sprawiedliwości, a usprawiedliwionymi potrzebami sędziego. Jego istotę wizualizuje margines swobody pozostawionej Radzie przy podejmowaniu tej decyzji. Uznanie (administracyjne) nie oznacza dowolności. Ocena ta siłą rzeczy opierać się musi na innych kryteriach niż tylko niepełnienie służby przez rok. Przy czym podkreślenia wymaga, że przywołane abstrakcyjne kryteria indywidualizują się w konkretnych okolicznościach danej sprawy wynikających z uzasadnienia wniosku kolegium sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2011 r., III KRS 2/11, OSNP 2012 nr 13-14, poz. 183).

Nie inaczej jest w analizowanym przypadku. Okoliczności sprawy ilustrują argumenty Rady przemawiające za zgodnością z prawem zaskarżonej uchwały. Pole badawcze nie zostało zawężone li tylko do oceny terminu niezdolności do pełnienia służby. Z uzasadnienia uchwały Rady wynika, że o dominującym interesie wymiaru sprawiedliwości, z pozycji *argumentum certum*, świadczą wnioski biegłych lekarzy, przebieg wideokonferencji, jak i zachowanie odwołującej w toku próby weryfikacji jej stanu zdrowia.

O ile podstawa przeniesienia odwołującej w stan spoczynku nie została ulokowana w art. 70 § 2 ustawy o.u.s.p., to przebieg tego postępowania, a zwłaszcza zachowanie się odwołującej, stanowić może (i stanowi) okoliczności wspierające swobodne uznanie Rady w kierunku wyrażonym w uchwale. Pozostają one w związku funkcjonalnym z pierwszym wnioskiem Kolegium Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 marca 2014 r. Wówczas podłożem wszczętej procedury była konieczność wykonania badań profilaktycznych. Pierwsze skierowanie datowane jest na 16 kwietnia 2013 r. Tymczasem w sierpniu 2013 r. podmiot realizujący te badania zawiadamia odwołującą, że z uwagi na odmowę poddania się badaniu psychologicznemu nie został zakończony proces związany z uzyskaniem zaświadczenia o zdolności do pracy. Ta informacja eksplikuje kolejne posunięcia Kolegium Sądu Okręgowego w G., zmierzające do poddania Pani sędzi badaniom w trybie art. 70 § 2 o.u.s.p. Wyznaczone w tym celu badania (dwukrotnie) nie

zaowocowały stawiennictwem odwołującej. Nie ma racji odwołująca, że badania zostały wyznaczone wbrew postanowieniom art. 22 § 1 pkt 1 lit. b ustawy o.u.s.p. Oczywiście jest, że zwierzchnictwo służbowe prezesa sądu w stosunku do sędziów nie eliminuje możliwości zlecenia podmiotowi zewnętrznemu przeprowadzenia określonego, specjalistycznego badania. W obecnej sytuacji trudno wymagać, aby dany podmiot dysponował własną służbą do przeprowadzenia badań lekarskich. Jest to zresztą postępowanie o szczególnym charakterze. Jego optyka nie jest zorientowana na przyznanie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego i nie toczy się według przepisów postępowania administracyjnego. W ten sposób orzeczenie lekarza orzecznika ZUS ma charakter zadania powierzonego Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych na podstawie innych ustaw w rozumieniu art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 121), co zostało jednoznacznie wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2005 r., III KRS 9/04, OSNP 2005 nr 12, poz. 182). Technicznie polega to na zawarciu odpowiedniej umowy (jak w sprawie) pomiędzy prezesem sądu okręgowego, a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. Zatem za skuteczne należy uznać wezwania wysyłane przez ten podmiot, który działał w sprawie z upoważnienia właściwego organu sądu. Skierowanie sędziego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS jest czynnością dokonywaną w ramach stosunku służbowego sędziego. Nieusprawiedliwiona więc była odmowa poddania się przez uczestniczkę temu badaniu, tylko ze względu na jej błędny pogląd jakoby prezes sądu nie był uprawniony do tego skierowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2006 r., III KRS 3/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 177). Brak znajomości poglądów judykatury nie usprawiedliwia sędziego, gdyż o konieczności poddania się stosowym badaniom można i należy wnioskować z ogólnych reguł dotyczących wykonywania pracy zarobkowej, które powinny być z istoty rzeczy znane sędziemu, niezależnie od sposobu pojmowania zakresu niezawisłości sędziowskiej. Stąd też, formułowane w tym kierunku zastrzeżenia odwołującej, należy uznać za wadliwe. Uniknięcie skutku niestawiennictwa na badanie lekarskie mogło być konwalidowane w toku postępowania przed Radą. Jednak wówczas odwołująca także odmówiła stawiennictwa na wyznaczone badania lekarskie. Sporządzona opinia na podstawie

dokumentacji lekarskiej, z uwagi na zakres przedmiotowego postępowania, nie może być skutecznie zwalczana przez stronę, skoro dobrowolnie zrezygnowała ona z uczestnictwa przy jej wydaniu. W ten sposób zostały wyeliminowane automatycznie zarzuty naruszenia Konstytucji RP w zakresie swobód, wolności i nietykalności osobistej (art. 5, 31, 37 i 41 ustawy zasadniczej), czy też ingerencji w imperium sędziego związane ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości. Dobór wskazanych norm konstytucyjnych wydaje się być przypadkowy i nie uwzględnia kontekstu sytuacyjnego, jaki powstał wskutek oportunistycznej postawy A. M.. Nie doszło również do naruszenia art. 38 ust. 3 ustawy o KRS, gdyż przeprowadzenie dowodu z opinii właściwych biegłych i ich wybór, jest w sprawie oceniany przez pryzmat łącznej oceny zdolności do pełnienia służby i nie zamyka się tylko w schorzeniach stanowiących podstawę zwolnienia lekarskiego, lecz wynika z całokształtu okoliczności. Nie można tracić z pola widzenia, że spectrum badania podstaw do wydania uchwały zakotwiczone jest w treści art. 71 § 1 ustawy o.u.s.p., a omawiane wyżej argumenty przeważają jedynie szalę na rzecz uwypuklenia interesu wymiaru sprawiedliwości w kontestowanym sporze. Godzi się zauważyć, że stosownie do art. 74 § 1 a ustawy o.u.s.p. sędzia przeniesiony w stan spoczynku z przyczyn, o których mowa w art. 70 § 1 i art. 71 § 1, ma prawo powrotu na stanowisko zajmowane poprzednio albo stanowisko równorzędne poprzednio zajmowanemu, jeżeli przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wprowadzenie, do ustawy ustrojowej sędziów, powyższego uregulowania stanowi rozsądny komponent funkcji łagodzącej skutki uchwały Rady w razie odzyskania zdolności do pełnienia służby.

W końcu nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 29 ust. 2 ustawy o KRS. Naruszenia wskazanej normy odwołująca upatruje w zaniechaniu powiadomienia o planowanym przesłuchaniu Prezesa Sądu Okręgowego w G. . Jak wynika z akt sprawy Zespół członków Rady zarekomendował Krajowej Radzie Sądownictwa wezwanie Pani sędzi do osobistego stawiennictwa. Wniosek ten został zaaprobowany i w ten sposób wyznaczono termin wideokonferencji na dzień 10 lipca 2014 r. Dzień wcześniej odwołująca powiadomiła Radę, że nie stawi się na powyższy termin. Zaprezentowany stan faktyczny wskazuje na wiedzę odwołującej

o terminie posiedzenia. Natomiast jej niestawiennictwo nie tamowało możliwości wysłuchania pozostałych osób, które tego dnia zostały zaproszone na wideokonferencję. Termin spotkania z odwołującą został wyznaczony na dzień 29 lipca 2014 r. (zgodnie z wnioskiem Pani sędzi) i wówczas taka rozmowa miała miejsce.

Wykładnia funkcjonalna unormowania art. 29 ust. 2 ustawy o KRS nie może być utożsamiana z wezwaniem na posiedzenie Rady, ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu w znaczeniu, jakie tym instytucjom nadaje Kodeks postępowania cywilnego. Wspomniana informacja nie służy bowiem umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego stawiennictwa na posiedzeniu tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa odbywają się bez udziału uczestników postępowania. Stąd też nie można czynić Radzie zarzutu naruszenia przepisów o trybie informacyjnym, które to naruszenie rzutowałoby na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2013 r., III KRS 70/13, Lex nr 1619358).

Suma powyższych uwag prowadzi do wniosku, że zaskarżona uchwała została wydana zgodnie z prawem. Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.